
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 75.SZÁM – 2015.DECEMBER

*„Ó pásztorok, figyeljétek!
Új dalt dalol angyalsereg:
Dicsőség a nagy Istennek!
Békesség a jó embernek!
Messiásunk születik ma.”*

(SzVU 17/2)

Kedves Testvérem!

Karácsonykor annyira örvendezünk Jézus, a Messiás születésének, hogy igen gyakran elfelejtkezünk a többi szereplőről. Most különösen a pásztorokra gondolok. Pedig, ha csak egy kicsit is ismerjük nagy ünnepünk liturgiáját, mindannyian tudjuk, hogy a három mise-szöveg közül a második a «pásztorok miséje» elnevezést kapta. Ezért engedjétek meg, hogy ma, Mesterünk szüli napján, róluk, **a pásztorokról írjak pár sort.**

A pásztorok a zsidók szemében tanulatlan, bűnös emberek. Nem foglalkoznak a Bibliával, ezért nem teljesítik a Törvény parancsait és tilalmait. Sőt, még csak nem is ismerik a Törvényt, ezért képtelenek teljesíteni azt. **A pásztorok a mi képviselőink a jászol mellett,** hiszen mi is bűnös emberek vagyunk. *Jézus a bűnösökért jött e földre* (Vö.: Mt 9,13), ezért a legtermészetesebb, hogy ők is, meg mi is a kis Jézus mellett foglalunk helyet. A bűnös pásztorok mit tettek, amikor meghallották a jó hírt? *„El is mentek sietve”* (Lk 2,16). Azonnal útra keltek, siettek, nem mondták «Pató Pálosan»: Ej, ráérünk arra még. **Lusta szentek nincsenek.** *„Krisztus szeretete sürget minket”* (2Kor 5,14). Hódolatuk után pedig *„a pásztorok hazatértek. Dicsérték és magasztalták Istent, mindazért, amit láttak és hallottak”* (Lk 2,20). Nem felejtették el, hogy minden Isten ajándéka. (Vö.: 1Kor 4,7)

Testvérem! Van mit tanulnunk a pásztoroktól. Határozzuk el, hogy nem állunk ellen Krisztus sürgető szeretetének és mindig észrevesszük mennyei Atyánk mindent megelőző irgalmas szeretetét. Ha így ünnepeljük Karácsonyt, bizonyára megtaláljuk e bensőséges ünnep békéjét és mélységét. **Ezekkel a gondolatokkal kívánok Neked és közösségünk minden tagjának áldott ünnepet és olyan újesztendőt, melyben Isten iralmát teljességében megélhetjük!**

Szeretettel:

plébános

Zsinatolás után, a tettek előtt

A budai Krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánia 2012-2015 között lezajlott zsinatolásának vezérlő gondolata:

„A hit, ha tettei nincsenek, halott önmagában” /Jak 2,17/

Amikor felkérést kaptam, hogy a zsinatolásról, a Záró dokumentumról, a benne szereplő javaslatok megvalósíthatóságáról írjak, az első érzésem a hártás volt. Hogyan is vehetem a bátorságot, hogy egy ilyen nagyszabású, három évig tartó munkáról beszámoljak úgy, hogy csak „laikus, amatőr” tagja voltam a kilenc munkacsoport egyikének? Később kikíváncozott mégis a vágy, hogy megosszam a Krisztinavárosi Hírek olvasóival annak a lelkes tenni akarásnak az örömét, amely valamennyi munkacsoport valamennyi munkatársát betöltötte. Az öröm betetőzése, hogy a munka gyümölcse, a Záró dokumentum elkészült, mindenki számára elérhető a www.hba.plebania.hu/zsinatolas

honlapon, de nyomtatott formában is kézbe vehetjük. A dokumentumokban a tények vannak, beszámolóm inkább szubjektív. Legmeghatározóbb érzés a szívemben a hála. Hála a Jóistennek, hogy velünk volt a munka folyamatában is. Hála Mihály atyának, hogy a nagy lehetőséget, a zsinatolást életre hívta. Hála Fórián Szabó Péternek a Képviselő-testület világi elnökének, akire emberfeletti munka hárult. Az ő irányításával jött létre a struktúra, a munkacsoportok összehangolása, a technikai feltételek biztosítása. Neki jutott az a hálátlan feladat is, hogy „lassítsa” a tempót, hogy a javaslatok tengeréből az idő megérlelhesse, kiforrhassa a sorrendiséget, s a megvalósíthatóságot. Mihály atya döntése lesz, hogy a lelkipásztori munkatervbe mi kerül be és milyen ütemezésben. Egy szűkebb előkészítő csoport segíti továbbra is döntésében. Három szinten zajlott a zsinatolás.

1. Munkacsoportokban hattól tíz taggal és egy felelős csoportvezetővel
2. Két alkalommal a plébánia közössége előtti beszámolóval és a közös megbeszélés lehetőségével
3. A Zsinati dokumentum összeállításával, megvitatásával.

A Közösség munkacsoport tagjaként meghatározó élmény marad számomra hogy a közös cél, lelkesedés, rendszeres közös munka három év alatt igazi közösségé formált minket, s egyidejűleg mintát is adott a keresztényi élet megélését segítő közösségi életre, örömteli együttlétre.

Kisebbségi csalódást okozott az indulásnál, hogy a hiányokra, kérésekre, elégedettségre, javaslatokra vonatkozó harminchárom kérdést tartalmazó kérdőívre a rendszeres templomba járóknak csak 40% a válaszolt.

Mérsékelt sikerrel járt az a két alkalom is, amikor 2014 júniusában és 2015 koratavasán a munkacsoportok beszámoltak a plébánia közössége előtt a templomban, meghirdetett időben. Abban bízunk, hogy nagyszámú érdeklődő „krisztinás” lesz jelen, s javaslataival, bírálatával segíti a zsinati anyag elkészülését. Hiszem, hogy nem az érdektelenség, inkább a szokatlan lehetőség tartott vissza sokakat!

A Záró dokumentumban letisztulva látom a közeli s a távolabbi jövő terveit is, ahogy a lehetőségek engedik, hogy az álomból valósággá válhassanak!

Van azonban néhány olyan javaslat, ami nem kíván külön tárgyi feltételeket, s amely több munkacsoport javaslataiban átfedésben megjelenik. Rangsor nélkül emelek ki néhányat

A hitünket közösségben élhetjük meg, ahol közös a cél, az értékrend, ahol feltétel nélkül megbízhatunk egymásban. Ilyen nagyközösség az élő Egyház, vagyis a Plébánia is. Hiányoznak, vagy kis számban vannak a nagyközösségen belül a kisebb, speciális élethelyzeteket is figyelembevevő kisközösségek. Ez a vágy a megkérdozettekben nagyon erős! Létrejöttük kulcsa: a SZEMÉLYESÉG, SZEMÉLYES MEGSZÓLÍTÁS. Nem becsülöm le az elektronikus hírközlés lehetőségét, sem a nyomtatott formát, de más egy kedves mosollyal kísért meghívás, vagy a szentmise végén az atyáktól elhangzó invitálás!

A Karitás tagjai is személyesen hallgatják meg és segítik a rászorulókat, a beteglátogatók sem sms-ben kívánnak jobbulást, hanem odaülnek a beteg mellé és meghallgatják. A fiatal gyermekeseknek gyermekfelügyelet felajánlásával lehetőséget adhatunk, hogy néhány órában egymásra figyelhessenek. Az elhagyottakat, elváltakat, vagy más okból egyedül maradtakat is hívhatnánk a nekik segítő alkalmakra. Az idősök állapotuktól függően segíthetnek, meghallgathatnak, imádkozhatnak. Ezek nem kívánnak mást, mint LISTÁKAT, ki az, aki „adna magából” és ki az, aki örömmel fogadná!

Nagy lehetőség a TANÚSÁGTÉTEL is. Nem „színpadias” módon, hanem kisebb, meghitt körben, hiteles emberekkel, kérdezve – beszélgetni. Bármilyen hasznos könyvet vesznek is kezükbe a fiatal házások, sokkal hitelesebb egy több évtizede öt-hat gyermeket, unokákat nevelő, plébániánkhoz tartozó házaspár tanúságtétele! Ők tényleg tanúi annak, hogy a nem titkolt nehézségek ellenére is lehet egymást építve szentségi házasságban élni. Tapasztalatom szerint a Krisztinaváros lakói csendesek, visszahúzódók, de nem közömbösek. Csak diszkrét, nem tolakodó szeretettel közelíthetőek. De ehhez először nyissuk meg a szívünket egymásra, az újra, hogy ajándékként megkaphassuk a szerető ösztartozás érzését. Isten áldása segítse jobbitó szándékú lépéseinket!

Patthy Andrásné

Milyen évben vagyunk?

A válasz nem könnyű, hiszen a zsidó időszámítás szerint már 5774-ben járunk, a mohamedánok szerint még csak 1435-ben. Mi magunk az Úr 2015. évét írjuk, esetleg a 2015-16-os tanévet szenvedjük. A kínaiak szerint a kecske évében járunk – melynek üzembiztos horoszkópja szerint erre az időszakra a béke, harmónia és nyugalom jellemző a világra...

S persze nemrégén kezdődött az új egyházi év, e sorok írása közben pedig éppen megnyílnak a kapuk, hogy az irgalmasság rendkívüli szent évének kezdetét jelezzék. Különböző időket, különböző éveket élünk tehát – saját személyes időnk kereteibe zárva. „A végtelenhez mérve szinte nem is léteünk / a csillagévek óráin egy perc az életünk” – írta 40 éve Bródy János, s abban talán egyetérthetünk: nagyon nem mindegy, hogyan telik ez a megismételhetetlen „egy perc”.

Tavaly a megszentelt életekért adtunk hálát, idén tehát az irgalmasságra fókuszálunk. Idén az irgalomnak lehet örülnünk, az irgalmasságot, az irgalmat kell kiemelten gyakorolnunk.

Irgalom: Nem idejétmúlt fogalom ez már kissé? Van még egyáltalán, ki irgalomért esedezik? Pláne hozzánk? Kiáltunk-e mi magunk irgalomért? Hol s hogyan tudunk manapság mi irgalmasok lenni?

A meghatározás szerint az irgalom „az együtt érző, segíteni akaró részvét”, vallási értelemben pedig „isteni bűnbocsátás, a bűneit őszintén megbánó bűnös (hívó) iránt megnyilvánuló kegyelem”. Előbbiről az irgalmas szamaritánus története juthat eszünkbe (Lk10,30-37), utóbbira pedig farizeus házában történtek lehet jó példa. (Lk7,36-50). Út szélén összevert vándorral remélhetőleg ritkán találkozunk, de a bűnös asszony története megnyitja előttünk a remény és a vigasztalás útját. Jólesik érezni magunkon Jézus együttérző tekintetét – mondja Ferenc pápa, ahogyan azt megérezte a bűnös asszony is a farizeus házában. S a homília folytatja: E szakaszban két szó tér vissza hangsúlyosan: a szeretet és az ítélet. Ennek az asszonynak minden gesztusa a szeretetről beszél, és kifejezi vágyát, hogy valamiféle megingathatatlan bizonyosságra tegyen szert az életében: ez pedig nem más, mint hogy bocsánatot nyert. Jézus pedig megadja neki ezt a bizonyosságot: elfogadja őt és megmutatja Isten iránta érzett szeretetét. Az asszony megérzi, hogy benne irgalom és nem elítélés lakozik. Érti, hogy Jézus szeretettel érti meg őt.

Ennyi lenne tehát a mi feladatunk is: nem kevés.

Érezni kellene rajtunk, hogy bennünk nem elítélés lakozik, hanem irgalom, s minél többeknek kellene megmutatnunk Isten irántuk érzett szeretetét. Jelek vagyunk tehát megint: óriásplakátok és transzparenszek. Az Advent – a várakozás – idejében érdemes feltenni magunknak a kérdéseket: Megfelelünk-e ennek a feladatnak? Tudunk megértően hallgatni? Őszintén megbocsátani? Vagy „megbocsátunk, de nem felejtünk”? A megbocsátáshoz természetesen bűnbevallás és bűnbánat is szükséges, de tudjuk-e elfogadni a másik (megbánást követő) bocsánatkérését? Irgalmasok vagyunk tehát? S a magunk részéről őszintén bánjuk-e egy-egy tettünket, vagy csak gyorsan bocsánatkérést hadarva igyekszünk túl lenni az egészen?

Használjuk ki ezt lehetőséget, hogy a Szentatya megnyitotta az irgalmasság kapuját! A pápa biztat is: „maga ez a rendkívüli szentév is kegyelmi ajándék. Aki belép azon a kapun, felfedezi az Atya irgalmasságának mélységét, aki mindenkit elfogad és mindenki elé személyesen megy. Ő az, aki keres minket! Ő az, aki élénk jön! Ez az év arra szolgál, hogy növekedjen meggyőződésünk az ő irgalmasságában. Mennyire megsértjük Istent és az ő irgalmát, amikor elsőként azt állítjuk, hogy bűneinket megbünteti az ő ítélete, ahelyett, hogy elébe tennénk: bűneinket megbocsátja az ő irgalma Igen, így van! Az irgalmat az ítélet elé kell helyeznünk, és Isten ítéletét minden esetben irgalmassága fényében kell néznünk”

Kettős lehetőség előtt állunk tehát. Egyrészt tudatosíthatjuk magunkban az isteni irgalom megnyugtató tényét. Rácsodálkozhatunk a látszólagos paradoxonra, hogy az Isten igazságos és irgalmas. Sőt első sorban irgalmas. Másrészt magunkat figyelve-alakítva a hétköznapi apró gesztusaiban gyakorolhatjuk az irgalmasság cselekedeteit. Ez aztán visszahat környezetünkre-családunkra, s az irgalom – általunk is történő – kiterjedésével a következő év lehet az, amit a kínaiak idénre ígértek: béke, harmónia és nyugalom lesz jellemző. Ha a világra nem is, ránk mindenképpen.

Ezt kívánja szeretettel:

Tibély András

Közösségben lenni jó

Közösségben lenni jó. Kisközösségben lenni még jobb. Általánosságként hathatnak a megállapítások. Aki részt vett a zsinatolásunk folyamatában, vagy akár csak olvasta a megszületett Záró dokumentumot, érzékelhette, hogy a közösségbe tartozás igénye milyen erőteljesen fogalmazódott meg benne. Ezért gondoltam, hogy nem értelmetlen egy évtizedek óta az együvé tartozás értékeit hordozó kisközösséget bemutatni, történetükből a tanulságot leszűrni. Egy délelőtti során elhangzott – számomra jó hangulatú, érdekes – beszélgetés összegzését írtam le, amit azzal az idős házaspárral folytattam, akiknek kedves, egymásba kapaszkodó alakját gyakran láthatjuk Krisztinaváros utcáin. Megnyilatkozásaikat élveztem, mert a megfontoltság, az isteni védő burok derűje, s az életben nagyon fontos humor sugárzott belőlük.

Az Andrásfalvy házaspár régi krisztinavárosi lakos. Mária itt született, András ide házasodott. Szoros szálak fűzik őket a templomunkhoz, hiszen itt mondták ki egymásnak a boldogító igent, 1961-ben. Gyermeküket itt keresztelték, akik közül többen ministráltak, vagy a szkolában énekeltek. Mária öt éven keresztül a Képviselő-testület munkáját is segítette.

Kisközösségbe való tartozásuk kezdete Blanckenstein Miklós atyához kapcsolódik, akit széles látókörű, őszinte, művelt embernek tartanak. Amikor ő itt szolgált, összefogta a ministráló, hittanra járó gyerekeken kívül azok szüleit is. Pedig az még nem az az időszak volt, amelyben könnyedén lehetett ezt megtenni. Miklós atya tudatosan korosztályos csoportokat képzett, ezzel mintegy biztosítva a kisközösség alapítás egyik fontos alapkövét, az azonos érdeklődésűek, ugyanazon problémákkal küzdők egymáshoz rendelését. Az emlékek kútjából más nevek is felbukkantak. Blanck atya távoztával Turi Lajos regnumos atya sok kirándulást szervezett... de hát negyven év alatt sok atya fordult meg a Krisztinavárosban.

Mária és András közössége tizenkét fős csoportként indult. (Ezt az optimális kiscsoport létszámot mintha Jézus is alkalmazta volna.) A hosszú évek során érett közösséggé fejlődtek. Azon kevesek közé tartoznak, amit nem rázott meg különösebb kellemetlen esemény az évtizedek során, nem kellett nagyobb hullámvölgyet átélniük. Nyitott kisközösségnek tartják magukat. Az alapító tagok közül néhányan már odaát vannak, helyettük más embereket fogadtak be. Nyitottságuk szép példája, amire jó szívvel gondolnak vissza, a Szent Család járás. Ezt nemcsak egymás között, hanem időnként 'külsősöket' meghívva szervezték.

Kisközösségük működése a kéthetenkénti találkozásokon alapul. Volt olyan időszak, amikor papi részvétellel, volt, mikor anélkül működtek. Jelenleg Mihály atya az, aki társult hozzájuk. Fontos az is, hogy változóan valamelyik tag lakása ad otthont az együttlétnek. A vendéglátó finom falatokkal készül, a kötetlen beszélgetés megadja a lehetőséget egymás gondjainak, bajainak megismerésére. A szellemi, lelki tartalmat szolozsma, rózsafüzér, szentírási részlet, s annak feldolgozása adja. Fontos, hogy mindenki hozzá tudjon szólni. Színesíti a programokat egy-egy aktuális dolog – napjainkban például Ferenc pápa az irgalmasságról szóló bullájának – átbeszélése. Ezekon kívül a sokféle adottságú ember mindig tudott valamit beletenni a kisközösség kosarába, például szép versekkel, újabb imákkal, közös filmnézéssel biztosítva a szellemi változatosságot.

Közösségük sokat jelent számukra, úgy fogalmaztak: megőrizte őket az elszürküléstől, vérükké vált, hogy érdeklődők legyenek, meghallgatták a problémákat, segítették egymást. S bár sok évtizedes közösségi tapasztalat van a hátuk mögött, számomra nagyon tanulságos volt, hogy most is fontosnak tartják a kisközösségre vonatkozó elméletben való fejlődést. Ezért olvasnak közösségépítésről szóló – például: Tomka Ferenc atyától, Bíró László püspöktől származó – írásokat. Ezek ötleteket adhatnak az elszürkülés ellen. Örömmel számoltak be arról, hogy a kisközösség-tagok gyermekei között is van kapcsolat. A jó példa ragadós! Mária és András életében elfér egyik muzsikáló gyermekük baráti kapcsolataiból adódóan egy másik – igaz ritkábban találkozó – közösség is. Ráadásul szalézi rendi szerzetes fiúk okán a papszülők lelki gyakorlatainak is résztvevői.

Arról is faggattam őket, hogy a kisközösségbe vágyókat s a Plébániát, mint a közösségek bölcsőjét és őrzőjét milyen tanácsokkal tudnák segíteni. Mindketten hangsúlyozták a személyesség, a megszólítás fontosságát. Olyan események szervezését szorgalmazzák, amelyek felcsigázzák az érdeklődést, megmozgatják, vonzzák a közömbösebb híveket is. Fogalmazásuk szerint a 'közösség koreográfiát' színesebbé kellene tenni. Például a templomtúra gondolata vetődött fel, ami azonos érdeklődésű embereket hozhat össze, vihet közelebb a közösséghez. A templom bemutatásának általuk összeállított írásos anyagát szívesen bocsátják vállalkozó szellemű, fiatalabb emberek rendelkezésére. Ötleként felmerült egy fehér-asztal találkozós szervezése, ahol egy világi ember előadást tart a közösségépítésről, s az utána következő beszélgetés, agapé, keretet teremt ahhoz, hogy a közösségbe vágyók szétnézhessenek, kik a résztvevők. Legyen meg a mód, hogy szóba álljanak, hogy egymást 'megszagolják'. Így nem felülről vezényelve, hanem önműködően is létre jöhetnének kisközösségek. Hangsúlyozottan fontosnak tartják ennek keretében a korcsoportos bontást (fiatalok, szinglik, kisgyerekesek, idősebbek, idősebb családosak), hogy ki-ki megtalálja azokat, akikkel közös platformon lenne, akikkel szimpatizál.

Közösségben lenni jó, de nem mindig egyszerű, bonyodalommentes. A házaspár is hangsúlyozta, hogy az bizony sokszor áldozatot, szolgálatot, saját határaink feszítését, saját korlátaink meghaladását is jelenti. Sokszor lelki, de fizikai értelemben is. (Hadd fűzzem hozzá, Ferenc pápa ezt így fogalmazza meg az Evangélii Gaudium 88.pontjában: *"A keresztény eszmény mindig arra hív, hogy győzzük le a mai világ sugallta gyanakvást, az állandó bizalmatlanságot, a megtámadástól való félelmet, a védekező magatartást... az evangélium mindig arra hív, hogy vállaljuk a másik arcával, minket megszólító fizikai jelenlétével, fájdalomával és kéréseivel, ragadós örömeivel való találkozás kockázatát, szüntelen testi közelségben. Az Isten testté lett Fiába vetett igazi hit elválaszthatatlan az önátadástól, a közösséghez tartozástól, a szolgálattól, a mások testével való kiengesztelődéstől, Isten Fia a maga megtestesülésében a gyöngédség forradalmára hívott meg minket."*)

Arra a kérdésemre, hogy tanúságtétel keretében mesélnének-e saját kisközösségükről, az egymástól kapott kincsekről, szerényen annyit válaszoltak, ha nincs jobb ember a feladatra. Velük beszélgetve úgy érzem, kevesebb jobb jelölt lehet. Köszönöm az Andrásfalvy házaspárnak, hogy időt áldoztak rám, hogy ők is hisznek a kisközösségi lét megtartó erejében!

Múlt és jövő – Krisztinavárosban és Európában

Beszélgetés Dr. Török József professzorral

Kedves Professzor Úr! Ez év szeptemberében kezdted meg a krisztinavárosi szolgálatod harmincnyedik évét. Bár pontos adataim nincsenek, de bizonyos, hogy a Krisztinavárosi Havas Boldogasszony templom történetében legfeljebb néhány atyáról lehetne elmondani, hogy ilyen hosszú ideig, folyamatosan végzett itt lelkipásztori szolgálatot. Elevenítsük fel a kezdeteket és mi az, amit az akkori és mostani vasárnap esti szentmisék szemszögéből megemlítenél?

Blanckenstein Miklós 1982 nyarán, távozása előtt kért meg arra, hogy vegyem át tőle a vasárnap esti ifjúsági szentmiséket és a csütörtöki, egyetemistáknak tartott hittant. Erre alapot adott régi ismeretségünk és az, hogy fiatal teológiai tanárként a közelben, a Táltos utcában laktam. A felkérést később egy néhány perces beszélgetés keretében megboldogult Várhegyi István plébános úr szóban megerősítette, mindmáig ez az alapja itteni működésemnek. Akkor ez átmeneti feladatnak látszott, egyáltalán nem gondoltam, hogy ilyen hosszú időszakra terjed ki – de a Gondviselés szándékát látom ebben is. Később Miklós már nem ide, hanem az Örökimádás templomba tért vissza, én pedig maradtam itt az akkori sűrű káplánváltások közepette is. Ekkor még havonta egyszer a krisztinavárosi Credo együttes játszott beat-miséket vasárnap esténként, és ebben az időben kezdte meg működését a fiatal felnőttekből álló schola. Az előbbi 1985-ben befejezte állandó működését, de a schola megerősödött és nagy öröm számomra, hogy ez a liturgikus szolgálat ma is él és vasárnapról-vasárnapra az istendícséret ilyen szépen szólal meg. Ez az, amit X. Pius pápa megálmodott az 1904-es, az egyházzenéről szóló motu propriojában – és ez az, amit XVI. Benedek pápa már regensburgi kispap korában elképzelt és később támogatott pápaként is. Ez az ének és ez a zene: a liturgia anyanyelve. Biztos vagyok benne, hogy Budapest egyik legkiforrottabb hangzású kórusát hallhatjuk. Ehhez hozzásegít az is, hogy a Zeneakadémia egyházzene tanszakos első éves növendékei egy éven át tartó gyakorlatuk keretében vasárnap esténként ugyancsak ebben a kórusban énekelnek. Hűséges ministránsok is mindig voltak és vannak mellettem, mégha a három és fél évtized alatt már több generáció is váltotta egymást.

Visszatérve az eredeti kérdéshez: ma azt látom, hogy az idősebb, eltávozott testvérek – akik rendszeresen látogatták a vasárnap esti szentmisét – helye gyakran üresen marad. Nincs a fiatalokból annyi utánpótlás, hogy teljesen feltöltsék a megüresedett padokat. Ehhez hozzá kell tenni azt a hosszabb ideje jellemző folyamatot, hogy sok, családot alapító fiatal költözik el ebből a kerületről, hiszen ezen a környéken számukra a lakáshoz jutás lehetőségei anyagilag erősen korlátozottak. Hétről hétre örömmel látom azonban azokat az arcokat, akik évtizedek óta látogatói a vasárnap esti szentmiséknek és azokét is, akik alkalmanként messzebből visszatérve vannak jelen. De mindig vannak újonnan erre a szentmisére járó fiatalok is. Egyébként meglehetősen érdekes a vasárnapi esti szentmiséken résztvevők létszámbeli hullámzása. Madeleine nővérrel minden alkalommal elemezzük és próbálunk rájönni, hogy mi okozza ezt a változékonyságot: évszak, időjárás esetleg délelőtti szentmisén tartott ünnepi esemény? Hovatovább futball meccs vagy TV műsor? Eddig nem sikerült megfejteni: semmilyen összefüggést nem találtunk, ami megmagyarázná a hívek számbeli jelenlétének ingadozását.....

Most egy nagy ugrást téve és elhagyva biztonságos krisztinavárosi mikrokörnyezetünket, egy mindnyájunkat aggasztó kérdést teszek fel: hogyan látod a gyengélkedő Európa jövőjét? Milyen esélye vagy kitörési pontja van, hogy visszataláljon keresztény gyökereihez? Kérdezek úgy is, mint történész-egyháztörténész professzort...

Az egyik, amiről jelenleg szólni kell, az iszlám térhódítása. Talán itt mi ezt még kevésbé érzékeljük, de Nyugat-Európában ez napjaink története. Ne felejtsük el: Mohamed fellépése után száz éven belül az iszlám Észak-Afrikában virágzó keresztény közösségek, püspökségek százait törölte el a föld színéről. Ne gondoljuk azt, hogy ha a lehetőség meglesz rá, Európával ugyanez nem történhet meg akár másfél évezred múltán is. Márpedig az elpogányosodott Európa – melynek pogánnyá válását a francia forradalom tömegjelenséggé tette és ahol elsősorban a francia szellemiség a virulens keresztényellenességet azóta is élteti – jó része nem érzékeli, vagy nem akarja érzékelni, hogy mi várhat rá. Ez nem csak a még meglévő – ugyan megfogyatkozott – keresztény hitet tüntetné el, hanem a még ma is ebben gyökerező teljes európai kultúrát és életmódot. Sajnos Európa kereszténységet levetett vezetői mintha még örülnének is annak, miként fogja a bevándorlás a földrész arculatát megváltoztatni. Méreteit tekintve az európai szintéren most zajló nagymértékű migráció az első évezred közepén tapasztalt harmadik nagy népvándorlás intenzitásához fogható. Megjegyzem, ennek az akkori népvándorlásnak az egyik utolsó hullámával kerültünk mi magyarok is ide a Kárpát-medencébe. De a kérdés a reményre utalt, mi lehet ebben a helyzetben reménykeltő? Az elkényelmesedett és elpogányosodott Európa a mostani események hatására talán felébred és elkezdi foglalkoztatni saját identitása. Talán ez az európai kereszténység nagyobb öntudattal áll hozzá az európai intézményekhez, mely intézmények jelenleg a nagy semlegesség hangoztatásával szálláscsinálói a legteljesebb hitetlenségnek. Ezek az európai intézmények az emberi jogokra hivatkoznak állandóan. De itt az ideje, hogy legalább ugyanilyen hangsúlyosan az ember kötelességei is megfogalmazásra kerüljenek. Ez utóbbi nagyon hiányzik. Én remélem, hogy az európai vezetők közül egyre többen jobb belátásra térnek és a saját fiataljaik munkalehetőséghez juttatásával képzelik el a jövőt és a nem a más földrészekről történő bevándorlás szorgalmazásával. Ugyanígy jó lenne, ha egy családbarát Európa építését szorgalmaznák, ahol a születések száma a saját népességen belül nőne meg jelentősen. Ez nem önzés, hanem a józan ész diktálja így. Visszatérve a jelenlegi helyzetre: az napról-napra változik. Én magam is sokkal többet hallgatom a rádiót, hogy tájékozódjak. Abban kell bízunk, hogy az európai emberek egyre nagyobb hányada – esetleg az első lökést egy külső erőtől való félelemből kapva – visszatér az éltető keresztény gyökerekhez, ami Európa megmentésének egyetlen esélye.

Mi az, amin jelenleg éppen dolgozol, hiszen tudvalevő, hogy a történelmet népszerűsítő írásoktól kezdve a szaktudományos értekezésekig mindig születik valami a kezed alatt?

A Föld, mint biblikus szimbólum – erről akarok éppen írni az Élet és Tudomány című folyóirat karácsonyi számának, ahol már mintegy tíz esztendeje annak, hogy évente ötször számítanak az írásomra. Idén nemcsak a UNESCO által meghirdetett Fény éve van, hanem a Föld éve is. És ez egy olyan gazdag, rendkívül sokértelmű őszimbólum, amelynek a Bibliában illetve a keresztény tanításban való megjelenését szeretném bemutatni.

Sok feladatod közepette mi az, amire alkalmanként időt tudsz szakítani és a leginkább pihentet? Nekem hirtelen három tevékenység jut eszembe ezzel kapcsolatban: zene, utazás és főzés...

Az élet úgy hozta, hogy ismét el tudok jutni hangversenyekre és a következő vizsgaidőszakban, most december-januárban azt tervezem, hogy gyakran megfordulok a Művészetek Palotájában és a Zeneakadémián. Volt már egy ilyen aktív zenehallgatói korszak az életemben, de a hittudományi kari tanítás később annyira lefoglalt, hogy elmaradtam a zenei eseményekről. Egyébként az utazás is valóban kedves számomra, de éppen az utóbbi napokban mondtam le idén már másodszor a Párizsba tervezett utamat, ezúttal az ismert események miatt. Ehelyett is budapesti hangversenyekkel kárpótolom magam, mert meggyőződésem szerint Budapest a zenei, komolyzenei élet szempontjából a világ egyik fővárosa. A főzésről pedig annyit, hogy ezt a tevékenységet akkor szeretem, amikor van kiknek főzni. Ennek eredményéről pedig talán a krisztinai énekeseket és ministránsokat lehetne leginkább megkérdezni....

Beszélgetésünk végén áldott és sok kegyelmet hozó 2015. évi Karácsonyt kívánok!

Én is hasonlóképpen minden krisztinavárosinak, akikkel természetesen az Ünnepek alatt is több alkalommal találkozni fogunk.

Fodor Artur

Világtalálkozó ötödször

November 14-én ismét sok, a közel- és régmúltból ismerős arc tűnt fel templomunkban az egykori és jelenlegi ministránsok találkozóján, melyre az elmúlt mintegy 60 év krisztinavárosi szolgálattevői, atyák és ministránsok egyaránt hivatalosak voltak. Mint mindig, az összejövetel központi eseménye az a hálaadó koncelebrált szentmise volt, amelyen ez alkalommal is 6 és 70 év közötti fiatal és kevésbé fiatal ministránsok álltak körül az oltárt. Csaknem kettőszázötvenhez közelít az elmúlt hatvan évet lefedő ministránsok listája és jelenleg huszonhat olyan elérhető atya van, aki hosszabb-rövidebb ideig a Krisztinavárosban működött ezen idő alatt. Ebbe beleértendő az a nyolc szerzetes-illetve egyházmegyes papunk, aki korábban krisztinai ministráns volt.

A program egyik üde színfoltjaként a római világtalálkozón járt ministránsaink vetítéssel kísért beszámolóját hallgattuk meg az ott történekről. Az összejövetel során a szokásoknak és a „világtalálkozó” jellegnek megfelelően tolmácsoltuk a külföldön lévő üzeneteit. Most is érkeztek köszöntések és rövid beszámolók többek között Rómából, Londonból, Taizé-ből de még Jeruzsálemből is. Ugyanakkor a külföldön élő egykori ministránsok egyike személyesen is képviselte a távollévőket. Az együttlét ez alkalommal is kötetlen beszélgetéssel és agapéval zárult, a régi – sokszor vidám – történetek felemlítése mellett lehetőség nyílt a barátságok ápolására.

Találkozunk 2020-ban!

Fodor Artur

Nyugdíjas séta

Augusztusban Nagyboldogasszony ünnepét megelőzően a Nagytétényi Nagyboldogasszony templomot látogattuk meg, ahol Fülöp Ákos plébános úr fogadott bennünket. A templom kis magaslaton áll. A XV. századi gótikus Szent Mihály templom megmaradt részét, a tornyot és a szentélyt megtartva építtette fel késő barokk stílusban Rudnyánszky József és felesége Száraz Julianna. 1755-ben szentelte fel Padányi Bíró Márton veszprémi püspök, mivel addig a veszprémi, 1993-ig a székesfehérvári püspökséghez tartozott. A nyeregtetős templomhajót belül gömbkupola fedi, amely két szakaszra osztja a belső teret. Falait gazdag festéssel díszítették, szinte vidám színekkel. A főoltárkép Mária mennybevitelét ábrázolja, valószínű id. Dorfmeister István alkotása. A hajó két oldalán jobbra Szent József, balra Szent Julianna oltár található. A harmincas években egy művészettörténész megállapította, hogy a Szent József oltárkép valószínűleg Anton Moulberts alkotása. A festmény jelenleg a Magyar Nemzeti Galériában látható a plébánia letétjeként. A templomnak öt harangja van. A Nagyboldogasszony-harang története különleges. 1943-ban háborús célokra a plébániáknak fel kellett áldozniuk egy-egy harangot, amelyeket az ország minden részéből a nagytétényi öntödébe szállítottak. A nagytétényi harangot is beolvasztották. Utólag a helybeliek véletlenül találtak egy hasonló méretű épen maradt harangot, ezzel pótolták hiányzó harangjukat. A kilencvenes években villanszerelési munka közben kiderült, hogy ez a harang Gyergyószentmiklósról származik. Ekkor újat öntettek és 2003-ban ünnepélyes keretek közt visszaadták Gyergyószentmiklósnak saját harangjukat. A sekrestyében található az egykori Szent Anna kastélykápolna XVIII. századi barokk oltárképe. Láthattunk gyönyörű miseruhákat és egy 120 éves horgolt oltárterítőt.

Szeptemberben a Budapesti Történeti Múzeumban rendezett, a Budavári Nagyboldogasszony templom évszázadai (1246-2013) c. kiállítást tekintettük meg. A templomot nem Szt. István alapította, hanem a tatárjárás után IV. Béla. A XIV. sz. végétől Buda város német polgárainak plébániája lett. Temető vette körül, de kiemelkedő jellegű események, királyi esküvők, ravalatok helyszínéül is szolgált. Nagy Lajos király tovább bővítette a korai román-gótikus templomot és gótikus csarnoktemplommá alakította át, amely a klasszikus gótika templomépítészetének legkorábbi hazai alkotása. Ebből a korból őrizi a BTM az eredeti középkori kőfaragványokat. Miután 1541-ben a törökök elfoglalták Buda várát, a Nagyboldogasszony templomot 24 óra alatt mohamedán mecsetté alakították, falait lemeszelték. Egy nagy Madonna szobrot, II. Ulászló ajándékát nem tudták elmozdítani, befalazták. 1686-ban egy löportorony felrobbant, és előkerült a befalazott szobor. A megrémült törökök még aznap este feladták a várat. Az újjáépítést a jezsuitákra bízta I. Lipót. Ők a templom északi és déli oldalára hatalmas barokk építményeket emeltek, rendházat és papneveldét. Így a templom épületek közé bezárva elvesztette különálló jellegét. A jezsuiták barokk stílusban rendezték be a templomot 1773-ig, a rend feloszlásáig. Közben 1723-ban tűzvész, villámcsapások pusztították. Fennmaradt Xavéri Szt. Ferenc oltárképe, őt a város védőszentjévé választotta. Liturgikus felszerelést és miseruhákat kaptak a királynétől és Kollonits Lipót érsek jóvoltából. II. József idején a templomhoz hozzáépített épületekbe állami hivatalok kerültek. A török elől Pozsonyba menekített középkori templom kincseket is elárvereztette, így azok végképp elvesztek. 1862-ben a székesfehérvári ásatásokban megtalált III. Béla és felesége maradványait ideszállították. A templom rangját és országos szerepét 1867-ben I. Ferenc

József koronázásával és Schulek Frigyes munkájával nyerte vissza. Itt hangzott el először Liszt Ferenc Koronázási miséje, de bécsi zenészek előadásában, és Liszt Ferencet meg sem hívták. A XIX. századi műemlék helyreállításainak keretében került sor a Nagyboldogasszony templom rekonstrukciójára. Reprezentatív szerepe mellett a tudományos hozzáállás is szükségeltetett, amellyel Schulek Frigyes kutatta, feldolgozta, tervezte, valamint irányította a felújítást. 4700 építészeti tervet, fotókat használt fel munkája során. Először is lebontatta a jezsuiták által hozzáépített épületeket, így a templom visszakapta különálló jellegét. Megépíttette a Szent István kápolnát, és az északi barokk kápolnasort neogótikus stílusban átépítette. Királyi lépcsőházat és oratóriumot tervezett. Kéttornyos homlokzati tervet készített, de végül a másfél tornyos koncepció valósult meg. Makettet készített szemléltető eszközként, amely a háborús sérülések ellenére fennmaradt. A templom üvegablakaira Trefort Ágoston miniszter id. Storno Ferencet bízta meg, de ő csak a szentély ablakokat tervezte meg. Schulek a hajó ablakait saját elképzelései szerint készítette el Kratzmann Ede üvegfestővel, de a déli hajóablakok terveit Székely Bertalan és Lotz Károly készítették. A belső dekoráció kialakításában is ők vettek részt. A figurális jeleneteket keretező ornamentális festés tervét is Schulek és Székely dolgozta ki. A templomot 1896 aug. 15-én szentelték fel a millenniumi ünnepségek keretében. 1916-ban került sor IV. Károly és Zita koronázására. Trónusokat, uszályokat is láthattuk a kiállításon. A II. világháború bombázásaitól Kátay Béla plébános mentette meg a templom üvegablakait, az épület azonban az ostrom alatt súlyosan megsérült. Lebontásra ítélték, de máig titok, kinek köszönhető megmaradása. Az állam állíttatta helyre ideiglenesen 1950 és 1970 között. A teljes felújítás 2006-ban kezdődött és 2013-ban fejeződött be.

A Történeti Múzeumba váltott jeggylal megtekinthető a Mátyás templom Egyházművészeti gyűjteménye is. 1964-ben alapította Tóth János plébános. Többségében barokk tárgyakkal rendelkezik. Egyházi ötvös művek és textilek, festmények, szobrok, bútorok és oklevelek, pl. a raguzai domonkosok oklevele a Szent Jobbról 1770-ből, valamint az I. Ferenc József és Erzsébet királyné koronázásakor viselt miseruha-készlet.

Október 8-án szakadó esőben utaztunk Óbudára, ahol az Ars Sacra programjaiban szereplő Varga Imre gyűjteményt látogattuk meg. Épp 35 éve ezen a napon, a Magyarok Nagyasszonya ünnepén szentelte fel II. János Pál pápa a magyarok római kápolnáját. Belépve a kiállítóterbe váratlan látványként tárult elénk a római szentély másolata. Az oltár mögött magasodó aranyozott háttérből emelkedik ki – mintegy lebegve – Mária gyermek Jézust tartó bronz szobra. Vállán a koronázási paláttal a kápolna lépcsőjén állva István király nyújtja a koronát a Boldogasszony felé. Elénekeltek a Boldogasszony Anyánk himnuszt, majd a gazdag gyűjtemény további részében megtapasztalhattuk, Varga Imre hogyan tette láthatóvá 3 dimenzióban a magyar történelmet, művelődést és kultúrát. Hazánkban és Európában több száz köztéri műve található. Ezek jelentős részének másolata, tanulmánya itt látható. Köztük a Prométheusz, Szt. Erzsébet és Lajos király, Szt. Margit, Szt. Erzsébet, Széchenyi, gróf Teleki Pál, Churchill, deGaulle, Arany János, Móricz Zsigmond, Krúdy, Szabó Lőrinc, József Attila, Ady, Radnóti, Liszt Ferenc, Bartók, Kodály, Czöbel Béla, Derkovits portréi és sok-sok más: Professzorok, fej nélküli, fél-lábú háborús emlékmű, női aktok, portrék, Esernyősök, Várakozók és nagy mennyiségű alkotás klasszicizáló-realista stílusban. A 92 éves művész a mai napig alkot. Energikussága, vitalitása rácáfol a tekintélyes életkorra.

Varga Istvánné Sári

Zarándokút Bacsfa-Szentantálra

2015 október 23-án indultunk zarándokútra a Felvidékre. Bacsfa-Szentantálban lévő könnyező Szűzanya kegyképének meglátogatása volt a cél. Reggel 8 órakor indultunk, kérve a „mi” Szűzanyánk áldását utunkra. Imádkozás, éneklés és Mihály atya biztató szavaival megerősítve indultunk útnak.

Igazi szép őszi időnk volt, ez végig így is maradt. A buszban – péntek lévén – keresztutat imádkoztunk. Később egy nagyon érdekes válogatás hangzott el 1956 rádiós anyagaiból, köszönet érte Fórián Szabó Péternek.

Nagyon hamar átértünk a határ túoldalára, Révkomáromba. Pár perces sétával a városközpontban voltunk, ahol meglátogattuk a Szt. András plébániát. Mindig fáj a szívünk, ha a határon túli magyarok küzdelmeit hallgatjuk, ez alól a Felvidék sem kivétel. Többek között az erőszakos régiósításról is beszélt nekünk a plébános atya, de reményre ad okot, hogy pályázati pénzből elkezdik felújítani a templomot.

Tovább utaztunk Dunaszerdahelyre, ahol ebédeltünk, majd megnéztük a Csallóköz utolsó épen maradt vízimalmát. A molnár család leszármazottja vezetett körbe bennünket ebben a festői környezetben lévő épületben.

Visszatértünk kényelmes kollégiumi szállásunkra és kis pihenő után esti misére mentünk. Egy nagyon szép, régi templomban a mi atyáink közreműködésével zajlott a szentmise. Szeretettel üdvözöltek minket, zarándokokat. Kapisztrán Szt. János ünnepén Bence atya mondta a prédikációt. A hazafelé vezető úton nagyon kedves „amatőr” idegenvezetőt kaptunk Mészáros Angelika személyében. Vacsora után még egy meglepetés ért minket. A közös program: megemlékezés 1956-ra! Mindenkinek lehetősége volt pár mondatban elmesélni emlékeit.

Másnap reggel indultunk utunk fő céljához, a Bacsfa-Szentantálban lévő kegyképhez. Az úton bőséges tájékoztatást kaptunk a helység múltjáról és tanulságos volt a mi kedves idegenvezetőnk megtérésének története.

Nagyon szép természeti környezetben található a templom. A könnyező Szűzanya kegyképének történetét Peremi Gábor ismertette igen felkészült módon.

Nagyon szép szentmisénk volt, aminek a végén a vércseppeket tartalmazó ereklyéhez járulhattunk. Valamennyiünket eltöltött a Szűzanya iránti szeretet és csodálat, ahogyan évszázadokon át mindig megsegítette Szent Fia népét.

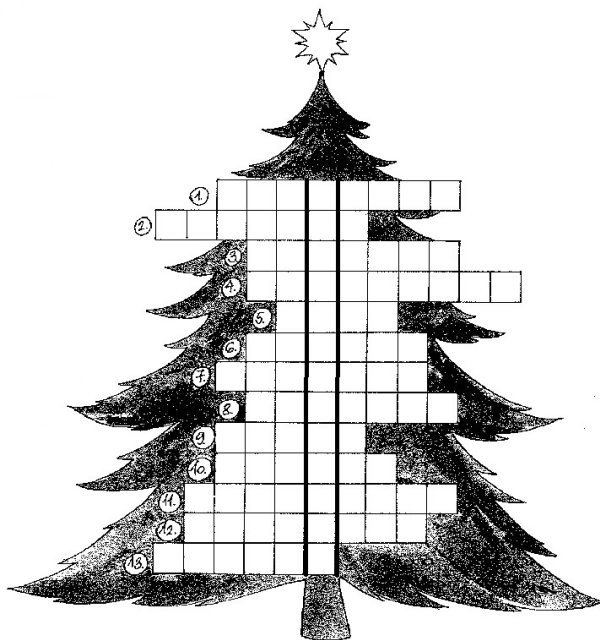
Még megtekintettük a nagyon szép szabadtéri kálváriát is, majd újra buszba szálltunk és elutaztunk Bősbe. Valóban hatalmas beruházás volt, és ha nem a „mi” Dunánkat terelték volna át szlovák oldalra, még tetszene is. Persze lenyűgöző látvány volt két hajó „bezsilipelése”. Igen szakszerű tájékoztatást kaptunk Angelika férjétől. A faluban ebédeltünk és megismerkedtünk a szlovák specialitással: a gőzgombóccal. Sokan megbirkóztak vele, néhányunkon kifogott a hatalmas adag. Megnéztük a bósi templomot is, majd elbúcsúztunk Angelikától és férjétől.

A hazafelé vezető út is imádkozással kezdődött. A rózsafüzér közös elmondása, ami alatt ki-ki a saját kéréseit is megfogalmazta. Közkívánatra a buszban szép egyházi énekeink közül sokat elénekeltünk. Hazaérkezve hálát adtunk a Szűzanyának, hogy segített az úton, és ahogy szoktuk, imádsággal fejeztük be ezt a tartalmas két napot.

Köszönet Mihály atyának a gondos szervezésért és sofőrünknek a remek buszvezetésért. Ismét egy szép élménnyel lettünk gazdagabbak.

Lelovicsné Király Zsuzsanna

Karácsonyi rejtvény

Forrás: Hittan 6., Titus Irtéleli Alapítvány, Dömcsér

1. Jézus Krisztust így is nevezzük
2. Az angyal, aki Jézus születésének híret vitte Máriának
3. Napkeletről érkeztek Betlehembe
4. Fel nagy örömrre, ma.....!
5. Idős özvegyasszony, aki felismerte a kis Jézust a templomban
6. A próféta, aki Jézus születési helyét proféciaként kijelentette
7. Melyik próféta mondta: „A szűz fogan méhében, és fiút szül.”
8. Város, ahol Mária élt
9. Az ő házából származik Jézus
10. Jákob kedvenc fia
11. Angyal vitte nekik a hírt Jézus születéséről
12. A város, ahol Jézus született
13. Idős, istenfelő férfi, aki karjaiba vette a kis Jézust a templomban

A megfejtést a megvastagított függőleges sor adja, ezt küldjétek január 31-ig a zsmaja@yahoo.com címre.

Zsuppányi Maja

Házunktája

Ismét ugyanaz a csapda... előző beszámolómból megint kimaradt valami, pedig ez tényleg nagyon fontos ügy! Polgár Ildikónak megígértem, hogy feltétlenül szóba hozom cikkünkben a sajnálatos módon egyre több embertársunkat érintő problémát, a glutén-érzékenységet. Nem igazán tartozna ez másra, ha nem lenne többeket érintő vonzata. Glutén még a szentostyában is van, hiszen lisztből készül. Sikerült jó megoldást találni: Ildikó utolsóként megy áldozni, s az előre odakészített glutén-mentes ostyát kapja meg. Hát azért ez nem mindig olyan egyszerű... Mesélte, hogy néha „közelharcot” kell vívnia, hogy tényleg utolsó lehessen. Természetesen nem csak emiatt a kis kényelmetlenség miatt szükséges erről beszélnünk. Másnak is lehet hasonló gondja, jó, ha tudjuk: ezek a dolgok megoldhatóak, a sekrestyében lehet kérni ezt a lehetőséget. Természetesen nem az utolsó pillanatban, hiszen ennek a különleges helyzetnek a szervezése időt igényel.

Nagyon sajnálom, hogy az idei lecsó-partin nem tudtam részt venni, de hallottam, hogy idén is ugyanolyan remek hangulatú, jókedvű összejövetel volt, mint már megszokhattuk az elmúlt években. Nyugodtan mondhatjuk, hogy ez a rendezvény krisztinás hagyomány! Hálas köszönet érte a „keresztapáknak” és a szervezőknek.

Az első őszi nyugdíjas rendezvényt is a jó emlékeink közé sorolhatjuk, egy gyönyörű napsütéses vasárnap délutánt töltöttünk együtt a plébániakertben. Ismerkedtünk – hál’Istennek új vendégek is érkeztek –, beszélgettünk, egyszóval jól éreztük magunkat.

Folytatódnak a Krisztinavárosi Esték, jó előadókkal és előadásokkal. Az egyik különösen felkeltette a krisztinások érdeklődését, természetesen a migrációról volt szó. Elég sokan voltunk, ilyenkor hitelesebb egy röpké közvélemény-kutatás. Az előadó Piazza-Georgi Barbara nyugalmazott ENSz munkatárs, a Jezsuita Menekültszolgálat önkéntes munkatársa volt. Az a helyzet, hogy sokkal többet nem tudtam meg, mint a sajtóból. Abban egyetérték, hogy közlelő látni ezeknek a szerencsétlen embereknek a helyzetét nagyon megrázó, különösen, ha ártatlan kisgyermeket, vagy időseket mutatnak sorozatosan. De bennem más képek is nyomot hagytak: a mérhetetlen tömegű szemét, kukába hajigált ételek, eldobált hasznos holmik... nem is folytatom, hiszen láttuk a híradókban, riportokban. Engem legalább annyira megrázott az emberek kisugárzása, ez bizony még a képernyőn is átjött! Hova mennek ennyien? Mire számítanak ilyen biztosan? Magától értetődően jár nekik mindez! Természetesen a dolgoknak ezt az oldalát is el lehet túlozni, tényleg tudja manipulálni a sajtó az embereket. De itt elég sok minden egyértelmű volt. Még nem tudjuk, mi lesz a vége, készülnünk kell sok mindenre. Ami viszont nem hagy nyugodni: voltam plébániai zarándoklaton, amikor Andrásfalvy János atyáék felzárkóztató iskoláját látogattuk meg Kazincbarcikán. Gondolom, sokan emlékeznek még János atya édesanyjának beszámolójára, amit erről az utunkról írt. A szaléziak (is) kevesen vannak, viszont rengeteget dolgoznak, hogy valamennyire felzárkóztassák a mi kisebbségünket. Ezzel a feladattal is nehezen birkózunk elég régóta, mindössze 5-6 évszázada. Nehéz szívvel írom ezeket a gondolatokat, különösen így karácsony előtt, s ezek csak az én gondolataim, de őszintén vállalom. A kultúrában, sőt a kultúráért dolgoztam egy életen át, pontosan tudom, mit féltek. A napokban kaptam fel a fejem, s szívesen becsuktam volna a fülem! 3 nagyobbacska leányzó énekelte lelkesen a finn Mikulásnak az egyik népszerű, mindenki által ismert Mikulás-hívogató énekünket. Szerencsére a szöveget is mondták, így értettem, mit akarnak énekelni hárman, nagyjából 4 szöveggel... az irányok lefelé-fölfelé sikerültek, más nem nagyon. Kodály országában!

Nem óvodásokról van szó, hanem 11-12 éves iskolás leányzókról. Akad tényleg – valójában nagyon ritkán –, akinek rossz a hallása. No de ilyen arányban? s pont azt a hármát választották ki? Csökkentettük az énekórákat, hogy könnyítsünk terheiken, okos dolog volt? Inkább igénytelenségnek gondolom. Milyen kis probléma ez a népvándorláshoz képest! Tényleg az, de ha belegondolunk, milyen minőség-romlást kell végignéznünk évek óta, akkor mégis súlyos probléma, hiszen itt már régen nem csak az énekről van szó!

Pár napja megvásároltam Ferenc pápa „Az irgalmasság arca” c. apostoli levelét, melyet a Szentév meghirdetése alkalmából tett közzé. Esélytelen, hogy ezekben a napokban belemélyedjek, csak belenéztem. Tartogatom az ünnepekre, s fogjuk még elemezni a továbbiakban is, hiszen ez az év az Irgalmasság szent éve. December 8-án megnyílt a Szent kapu, s ahogy olvastam, több fog nyílni zárandokhelyeken, székesegyházakban pápánk szándéka szerint. Olvassuk figyelmesen a bulla sorait, kincseket találunk benne!

A rovatra tervezett helyet bőségesen elhasználtam, de feltétlenül ide kell férni a köszönet szavainak: szívből és hálásan köszönjük állandó és alkalmi munkatársainknak, akik idejüket nem sajnálva megosztották velünk gondolataikat, beszámoltak élményeikről, örömet szerezve ezzel kedves olvasóinknak! Az ő nevükben is kívánok mindenkinek áldott ünnepeket, s valóban békés, boldog Újesztendőt!

H.Végyvári Ágota

Gólyahírek

Seltenreich Balázst és Katit a 9 órai misén láthatjuk mostanában, amint hordozókendővel hozzák édesanya ölében csendesén alvó első kislányukat, Terézt, aki április 9-én született, és nagyon jó gyerek.

A scholás Werner Áginak és Gossler Károlynak megszületett szeptember 5-én hajnalban első gyermeke, Emma. Apa vicces adatokat közölt a

babáról: sárgadinnyénél nehezebb és még befér egy konyhaszekrény fiókjába. :-)

Régi cserkész-scholás Faragóné Janata Áginak és Faragó Ferdinándnak 7 éves Vilmos fiuk után második fia született szeptember 11-én, Faragó Erik Levente, ő is hason hordozva ismerkedik a hűvös őszi krisztinavárosi hangulattal...

Bucsy Zsófia és Kolta Péter szintén örömmel adta hírül, hogy második gyermekük, Kolta Boglárka, szeptember 18-án este megszületett. Kislány és anya jól vannak, Marci nagytestvér lett, nagy a családban a boldogság!

Szelényi Nórinak és Heiszner Dánielnek megszületett második gyerrmeke, Andrea, szeptember 21-én. Cseperedjen a zene és a természet szeretetében.

Divényi Jánosnak és Réder Kingának október 10-én első fiúk született: Bertalan Károly. Kívánjuk, hogy folytassa a ministráns-cserkész-énekes hagyományokat, majd ha megnő.

Nagy örömmel osztották meg Forián-Szabó Marci és Kinga a hírt barátaikkal, azaz Veletek, Velünk, hogy "adventük első fele ma beteljesült" december 9-én, amikor világra jött Márk, Manka, Ábel és Hédi után ötödik gyermekük, Ágnes.

Volt, jelen és leendő krisztinások – testvérek, szülők, nagyszülők mind-mind büszkék az új babákra! Mi is köszöntjük Öket!

Nyíri-Szabó Eszter

Szerkesztőségünk címe: H. Végyvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622

HÍVOGATÓ – 2016.

Január	1. péntek	Újév, Mária, Istenanya parancsolt ünnepe, a béke világnapja.
	6. szerda	Vízkereszt ünnepe - parancsolt ünnep lakás megáldások kezdete (előzetes megbeszélés alapján)
	9. szombat	Jézus keresztségének előestéjén, 18 óraker vízszentelés
	12. kedd	Irgalmasság éve: Előadás az esti szentmise után Szt. II. János-Pál pápa „Dives in misericordia” enciklikájáról. Tartja: Mohos Gábor atya a MKPK titkára
	14. csütörtök	de. nyugdíjas séta
	16. szombat	este egyházközségi farsang
	17-24.	Ökumenikus imahét (részleteket hirdetjük).
18. hétfő	este „Krisztinavárosi esték”	
30. szombat	du. ½ 4 óra farsangi nyugdíjas délután	
Február	2. kedd	Gyertyaszentelő Boldogasszony – ünnepélyes gyertyaszentelés az esti szentmise keretében
	4. csütörtök	de. nyugdíjas séta
	7. vasárnap	Balázs-áldás a szentmisék végén
	10. szerda	Hamvazószerda , szigorú böjti nap. Egész napos szentségimádás lesz templomunkban
	11. csütörtök	de. beteg-látogatók találkozója
	Nagyböjt péntekjein	este ¾ 6 óraker keresztutat végzünk.
	13. szombat	esti szentmisén + Rozsályi Zoltán atya (10. évf.)
	14. vasárnap	½ 12-es szentmisén bér málkózók kiválasztása
	15. hétfő	este „Krisztinavárosi esték”
	18. csütörtök	Irgalmasság éve: este 9 óraker nagyböjti zsolozsma
19-21.	Ifi lelki gyakorlat	
20. szombat	10 órától estig felnőttek lelki napja a plébánián	
28. vasárnap	Országos gyűjtés a katolikus iskolák javára	
Március	4-6.	felnőtt lelkigyakorlat Péli földszentkeresztben
	10. csütörtök	de. nyugdíjas séta
	12. szombat	11 órától nyugdíjasok lelki napja du. ½ 6 óraker bűnbánati liturgia
	13. vasárnap	Apák napja, Országos gyűjtés a Szentföld javára
	14. hétfő	Irgalmasság éve: de. zárandoklat a szent kapuhoz
	15. kedd	este ½ 7-kor ünnepi szentmise
	18. péntek	du. ½ 5 óraker keresztút a Tabánban!
	20-27.	Nagyhét (A részleteket hirdetni fogjuk.)
	21-23.	Hétfő, kedd, szerda esti szentmise keretében triduum!
	25. péntek	Nagypéntek , szigorú böjti nap!
	26. szombat	A vigília szertartás este ½ 9-kor kezdődik
27. Húsvét	A reggeli szentmise végén étel-szentelés A feltámadási körmenet a 9 órai szentmise után lesz!	
29. kedd	esti szentmise után férfiak találkozója a plébánián	